

Nr 16.

Av herr **Olsson** i Berg, om upphävande av lagen om bredden av hjulringar å arbetsåkdon på landet.

I lagen angående väghållningsbesvärets utgörande på landet förordnas enligt lagen av den 28 juni 1907 om bredden å hjulringar, att Konungens Befallningshavande äga, att efter landstingets och de väghållningsskyldiges hörande, förordna, att bredden av hjulringarna å arbetsåkdon, som användas å allmän väg inom den till landstingsområdet hörande landsbygd, icke må understiga visst mått, minsta bredden ej under sju eller över tolv centimeter. Tillämpningen av dessa bestämmelser medför rätt stora olägenheter. Även om man får erkänna att för själva underhållet av vägen de bredare hjulringarna varit till något gagn, så uppväger ingalunda detta olägenheterna som detta synnerligen stora förtyngandet av dessa lastfordon medför. Vi skola väl icke härvidlag endast tänka på den ringa fördelen för vägarnas underhåll, som de bredare hjulringarna i någon mån bereda, utan vi måste väl också tänka på de stackars djuren, som skola draga fram dessa vagnar och kärror, vilka beslagits med dessa breda och tunga ringar. De som icke tro på riktigheten av detta påstående, att det är mycket tyngre för djuren att draga fram fordon med breda hjulringar än med smala sådana, böra själva pröva och jämföra, allra helst om vägen stiger uppför något och är det då något litet snö, som hindrar eller hänger vid hjulen, så undgår icke en förständig människa att känna medömkan med de stackars djuren, som tvingas släpa fram dessa onödiga tyngder, utan att kunna klaga över det lidande de härigenom få utstå. Det är orimligt att fortsätta längre med detta, som ej kan benämnas med något mindre än djurplågeri. Förhållandena hava också högst betydligt förändrats på de senaste åren, varför det är onödigt att längre upprätthålla denna lag. Genom den stora utveckling biltrafiken hunnit och som säkert kommer att fortsätta, har en stor del av tyngre lastkörning övergått till biltransport. Detta gör att skälen bortfalla för att betunga de djur, som fortfarande få draga fordon med breda ringar.

Det är också nu så stora krav på att vägarna skola hållas hårda och ständigt tillses och då de äro fasta skada ej heller de smalare ringarna dem. Man ser ej att vägarna hava nämnvärt skadats av de smalare hjulringarna, men däremot fara de mycket illa av bilarna, som genom sin tyngd och starka

fart hacka upp den ena hålan vid den andra, i synnerhet när vägarna äro våta.

Utan nämnvärd olägenhet för vägunderhållet, men till stor lättnad för de lastdragande djuren, kan därför denna lag om breda hjulringar nu upphävas. Om lagen bleve upphävd så komma nog i alla fall de bredare ringarna som nu finnas, att användas å en del fordon några år, men nog vilja många underkasta sig den kostnaden, som det medför att skaffa nya smalare ringar för att bringa djuren denna välbehövlige lättnad.

Kostnaden för anskaffning och underhåll av de bredare hjulen och hjulringarna är också mycket större än för de smalare. Då jordbruksfastigheterna få taga fem gånger så stor börda för vägunderhållet som andra beskattningsföremål, så är det orimligt, att också tvånget med breda hjulringar skall påläggas. Det är sålunda ett välberättigat krav, att nu full frihet lämnas i fråga om huru stor bredden å hjulringarna bör vara.

Jag får därför hemställa,

att riksdagen ville besluta upphäva lagen av den 28 juni 1907 angående bredden av hjulringar.

Stockholm den 15 januari 1927.

Cornelius Olsson.